

гостинниците, превзѣмаше крѣпостите и поклащаше царството!

— Не желашъ ли да похапнешъ малко? попита Савеличъ, който остана и сега неизмѣненъ въ своите навици. — Дома нищо нѣма за ѣденіе. Азъ ща да ида да потърся и ща да ти нагостя нѣщо.

Като останахъ самъ, то потъгнахъ въ различни размисления. Какво да права? Да остана въ крѣпостта, която е подъ властта на злодѣецътъ, или да върва съ четата му, бѣше неприлично за единъ офицеринъ. Дѣлгътъ ми изискваше, щото азъ да са ява тамъ, дѣто още моята служба би била полезна на отечеството ми въ тие затруднителни обстоятелства. . . . Но моята любовъ доволно силно ма смѣтуваше да остана при Мария Ивановна и да бѣда нейнъ защитникъ и покровителъ. Ако азъ и да предвиждахъ скоро и несъмненна промѣна въ обстоятелствата, но пакъ не можѣхъ да не трѣпера, като си въображавахъ опасността на нейното положение.

Мвите размисления бѣха прекжснати отъ дохожданието на единъ казакъ, който дотърча да ми каже, че «великиятъ господаринъ ми заповѣда да ида при него.»

— А дѣ е той? попитахъ азъ, като са приготвихъ за послушание.

— Въ къщата на командантинътъ, отговори казакътъ. — Послѣ обѣдъ господаринътъ ни ще да отиде на баня, а сега почива. Ехъ, ваше благородіе, изъ сичко са види, че тая личность е важна: на обѣдъ той заповѣда да изѣде двѣ печени прасета, въ банята са пари така горѣщо, щото и самъ Тарасъ Курочкинъ не можа да търпи и даде метлата на Томка Бикбаева. На-